

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Dijane Vidović, predsjednice vijeća, Gordane Marušić-Babić i Lidije Vukičević, članica vijeća te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. veljače 2020.

r i j e š i o j e

Tužba se odbacuje.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke te postupanja javnopravnog tijela u zakonom propisanom roku.

U tužbi navodi da je tuženiku podnio prijedlog radi izvršenja nenovčane obveze, broj: 19-171/18-030/08-07/60-IZV 07-01, kojim je predložio, na temelju izvršnog rješenja tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/816, urbroj: 401-01/06-18-1 od 21. siječnja 2018. te članka 133. do 149. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09. - dalje u tekstu: ZUP), donijeti rješenje kojim se izvršeniku – tijelu javne vlasti – Gradu Z., nalaže da u roku od 8 dana od zaprimanja tog rješenja postupi po zahtjevu o pravu na pristup informacijama od 27. rujna 2018., a u kojem tužitelj traži pristup informaciji ispis konto kartice 32373 za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. godine, kao i preslike knjigovodstvenih isprava temeljem kojih su provedena knjiženja na tom kontu u navedenom razdoblju. Ujedno je zatražio da se odgovornim osobama tijela javne vlasti (Gradu Z.) zaprijeti novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 kn. U tužbi upire i na članak 101. ZUP-a, prema kojem je službena osoba dužna u slučajevima neposrednog rješavanja na zahtjev stranke rješenje donijeti i dostaviti ga stranci bez odgode, a najkasnije u roku od 30 dana od dana podnošenja urednog zahtjeva. Predlaže Sudu donijeti presudu kojom će naložiti tuženiku da donese odluku o njegovom prijedlogu radi izvršenja nenovčane obveze na način da donese rješenje kojim će naložiti izvršeniku – tijelu javne vlasti (Gradu Z.) da postupi po zahtjevu o pravu na pristup informacijama, broj: 18-3730/18-030/8-36 od 27. rujna 2018. te da, ukoliko tijelo javne vlasti tako ne postupi, zaprijeti odgovornim osobama tijela javne vlasti novčanom kaznom.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, tužbene navode smatra neosnovanim, pri čemu upire na dopis, klasa: UP/II-008-07/18-01/816, urbroj: 401-01/6-19-13 od 24. svibnja 2019., kojim je prijedlog za izvršenje, temeljem članka 18. ZUP-a, ustupljen Gradskom uredu za opću

upravu na nadležno rješavanje. Stoga predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, odnosno obustaviti upravni spor.

Tužba nije dopuštena.

Iz podataka sveza spisa razvidno je da je rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/816, urbroj: 401-01/06-18-1 od 21. prosinca 2018., naloženo prvostupanjskom javnopravnom tijelu, Gradu Z., da u roku od 8 dana od zaprimanja tog rješenja riješi tužiteljev zahtjev za pristup informacijama sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15.).

Kako po nalogu iz tog rješenja tuženika Grad Z. nije postupio, to je tužitelj od tuženika zatražio izvršenje rješenja od 21. siječnja 2019., pa nakon što tuženik nije postupio po njegovom prijedlogu, ustao je s ovom tužbom tražeći izvršenje nenovčane obveze pozivom na odredbe ZUP-a koje se odnose na prisilno izvršenje rješenja.

Međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o izvršenju nenovčane obveze iz članka 138. ZUP-a, kako to pogrešno smatraju i tužitelj i tuženik, a niti se ovdje uopće radi o rješenju podobnom za izvršenje u smislu članka 133. ZUP-a. Naime, da bi se uopće moglo pristupiti prisilnom izvršenju rješenja, tim rješenjem stranci mora biti određena neka obveza, koju stranka nije izvršila dobrovoljno, na način i u roku iz tog rješenja, nakon čega se tek (uz ispunjenje i drugih zakonom propisanih uvjeta) može pristupiti prisilnom izvršenju u cilju uspostave stanja određenog izrekom rješenja koje se izvršava.

Dosljedno naprijed navedenom, a kraj činjenice da se rješenjem tuženika (čije izvršenje tužitelj traži) tužitelju ne nalažu nikakve obveze, ovaj Sud nalazi da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredaba ZUP-a koje se odnose na izvršenje rješenja, jer ovdje, po prirodi stvari, prisilnog izvršenja niti nema.

Kako se, dakle, ovdje uopće ne radi o izvršenju nenovčane obveze u smislu članka 138. do 144. ZUP-a, nego o institutu šutnje prvostupanjskog javnopravnog tijela, to ne postoji šutnja tuženika za odlučivanje o prijedlogu tužitelja za izvršenje tuženikovog rješenja, već tužitelj ima mogućnost svoja prava s tim u vezi štititi uporabom zakonom propisanog pravnog lijeka vezano za institut šutnje.

Tužitelj, međutim, nije izjavio žalbu zbog nedonošenja odluke tijela javne vlasti povodom njegovog zahtjeva za pristup traženim informacijama, a sukladno nalogu iz rješenja tuženika od 2. siječnja 2019., slijedom čega nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje ove tužbe.

Prema pak odredbi članka 30. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), sud će rješenjem odbaciti tužbu, jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora, ako utvrdi da protiv pojedinačne odluke, postupanja ili upravnog ugovora nije iskorišten redovit pravni lijek.

Trebalo je stoga, temeljem citirane odredbe članka 30. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima, tužbu odbaciti kao nedopuštenu.

U Zagrebu 27. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:
Dijana Vidović, v.r.